

Ona ho odmietla,
on na ňu nedokáže zabudnúť

JULIE SOTO

Nezabudni na mňa

IKAR

JULIE SOTO

*Nezabudni
na mňa*

Preložila Petra Malúchová

IKAR

Julie Soto
FORGET ME NOT

Copyright © 2023 by Julie Soto
Translation © 2024 by Petra Malúchová
Cover art © 2024 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Forget Me Not* (Forever, an imprint of Grand Central Publishing, name and logo are trademarks of Hachette Book Group, Inc., New York 2023)

preložila Petra Malúchová.

Redigovala Ľubica Janeva.

Korigovala Nikola Kubaliaková.

Obálku navrhla Kateřina Stárková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2024
ako svoju 2 256. publikáciu v elektronickej podobe
Sadzba a zalomenie do strán 3H creative, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9535-3

*Venujem Mar a Cat.
Ďakujem, že ste ma
počas všetkých tých rokov
držali pod stolom za ruku.*

1

Ama

Marec

Pri organizovaní úspešnej svadby sa riadim piatimi pravidlami.

(Klamem. Určite je ich viac, ale keby som povedala, že sa riadim sedemdesiatimi šiestimi pravidlami – urobte si pohodlie, asi by ste stratili záujem.)

Prvé pravidlo. Nijaké živé zvieratá. Zožrali by prstene, pohrýzli kvetinárky a všade kadili.

Druhé pravidlo. Urob si sama neznamená, že svadobná recepcia sa spraví sama. Znamená to, že dvojica sa dostala na Pinterest a je to problém plánovačky svadby.

Tretie pravidlo. Dídžeja z nočného klubu si nemožno zamieňať so svadobným diskdžokejom.

Štvrté pravidlo. Dbaj, aby si sa nikdy neocitla osamote s družbom.

Piate pravidlo. Zakaždým sa s ním rozprávaj pod altánom. Vždy.

Prejdem cestičkou medzi stoličkami. Snažím sa, aby sa mi podpätky nezabárali do trávy, no stojí ma to toľko námahy, až mi horia stehná.

Koberec dorazí o dvadsať minút a ja som rada, že som na ňom trvala, inak by nevesta musela z porastu vyťahovať nohy ako z močiara.

Fotografka, moja obľúbená ex nevlastná sestra – vysoká Indka, ktorú si aspoň dvakrát do dňa pomýlia s Priyankou Choprovou –, leží na bruchu uprostred parku s fotoaparátom zamiereným na altánok, kde musia moje asistentky pózovať ako nevesta a ženích.

„Mar, drahá,“ vravím s falošným úsmevom. „Jake už má čo robiť.“ Lusknem prstami a Jake – ďalší nevlastný súrodenec – zbehne po altánových schodoch a uháňa dozadu k parkovisku pre zásobovanie, kde má usmerňovať predajcov. „Požičiam ti Sarah na desať minút.“

Mar sa postaví na dlhočizné nohy a jej krásna tvár sa karhavo díva na mňa z pätnásťcentimetrovej výšky. „Altánky, Ama?“

„Dvojica na nich trvala. Viem, že ich nenávidíš...“

Uchopí ma za rameno, strhne k sebe a otočí ku mne obrazovku fotoaparátu. „Mrežovina. *Mrežovina*.“

Prezerám si zábery, ktoré predo mnou preklikáva. Mrežovina presvitajúca vďaka žiarivému slnečnému dňu cez strechu altánka vrhá tieň na tváre Jaka a Sarah.

Mar sa nakloní ku mne. „Pripadajú mi ako...“

„Jablkové koláče. Vyzerajú ako jablkové koláče.“

Nafúknem líca a zaškúlim do slnka. Na západe vidno mračná, dorazia sem včas? „Čo máš v aute?“

„Hromadu vecí, ktoré by počas obradu vyzerali príšerne.“

Prikývnem a dívam sa na altán. Mar vie, že ma musí nechať premýšľať. Prejdem si rukou po tmavých vlasoch. Ešte stále som si nezvykla na krátky strih, hoci prešli už dva roky odvtedy, čo mi vlasy siahali po lopatky. (Vlastne presne viem, koľko času uplynulo od chvíle, keď som vošla do salóna a požiadala svoju kaderníčku, aby ma zmenila.)

Obraciam sa k Sarah, vyvalenú na altánových schodoch.

„Sarah, v momente, keď sa začne obrad, vezmeš Marine kľúče a odvezieš jej auto na parkovisko pre zásobovanie. *Nenápadne* prinesieš k tomu ozrutnému stromu všetko, čo ti nakáže, a keď si ženích a nevesta povedia áno, ty a Mar sa do toho pustíte. Odtiahneme kňaza a novomanželov a urobíme niekoľko záberov, na ktorých nebudú vyzerat ako cukrárske výrobky.“

Sarah, ďalšia ex nevlastná sestra, ktorú plánovanie svadieb absolútne nebaví – a *vidno to* –, na mňa ospalo žmúri. „Kto bude robiť dídžeja?“

„Myslím si, že ja.“ Skontrolujem čas a so zdvihnutým obočím sa pozerám na Mar. Súhlasne prikývne. „Fajn, Mar. Počas obradu cvakni bozk mladomanželov a významnejšie okamihy, no zameraj sa najmä na plačúcich členov rodiny.“

„Plačúci rodinní príslušníci sú moje živobytie.“

Nechám ich pri altánku a mávnem na donášku kvetov. Kým kvetinárka zaplieta girlandy na stoličky, očami hľadám hneďnúce okvetné lístky a hneď ich trhám z pupencov. Zakaždým keď to urobím, kvetinárka stisne pery, ale radšej nič nepovie.

Odstúpim a prezerám si miesto konania. Sme takmer hotoví. Musím už len vyložiť uvítaciu tabuľu a vykonať zvukovú skúšku. Nevrlého muža, ktorý priviezol koberec, nepoznám. Premeria si ma a spýta sa, či som asistentka Amy Torresovej. Poviem mu, kto som, no nezdá sa, že by ma považoval za osobu schopnú uložiť stoličky do rovného radu, nieto ešte koordinovať svadbu. Iba mykne plecom a prestrie koberec medzi stoličky.

Sledujem dídžeja, ako nastavuje silu zvuku, a v uchu mi zapípa Bluetooth – s ním som celá *ja* – a odpoviem: „Tu Ama.“

„Hm, ahoj.“ Ten hlas nespoznávam. „Ste organizátorka svadieb, však?“

„Som,“ odpovedám takým milým hlasom, ako sa len dá. „Kto ste vy?“

„Erica. Som ženíchova sesternica.“

Družička, ktorá si minulý týždeň nechala odfarbiť vlasy nazeleno. „Ahoj, Erica. Niečo nie je v poriadku.“

„Hej. Eloise sa zamkla v ženskom salóniku.“ Stuhnem. „Dievčatá nechceli, aby som vám volala, ale prešlo už štyridsaťpäť minút a maskérka ešte nezačala na nej pracovať...“

„Rozumiem. Ďakujem, Erica. Už idem.“

Ťuknem si na slúchadlo ako dajaký zloduch z bondovky, zvrtnem sa ako tanečnica a kráčam cez ulicu k hotelu. Nevestin sprievod sa nachádza v malej zasadačke na prízemí, ktorú hotel rozumne prerobil na apartmán, keď prišli do módy svadby v centre mesta. Idem rovno k pultu, za ktorým môj obľúbený recepčný už siaha do zásuvky.

„Stav núdze?“ pýta sa.

„Nič také, čo by som nezvládla.“ Usmejem sa na neho a beriem mu z rúk univerzálne kľúče.

Precupitám cez halu a bez zaklopania vtrhnem do apartmánu. Šesť hláv s dokonalým účesom sa strhne a Erica predstiera, že ju môj príchod prekvapil. Carmen, prvá družička, sa prudko odvráti od steny kúpeľne, o ktorú sa opierala pri rozprávaní cez dvere. Pri pohľade na mňa vyzerá, že sa jej sčasti uľavilo, no čiastočne akoby sa nahnevala, že sa nemohla stať záchrankyňou ona.

Lenže to je moja práca.

Mierim rovno k zamknutým dverám. „Carmen, všetko dáme do poriadku. Zistíš, či maskérka bude o päť minút prichystaná pre Eloise?“ Carmen zamrká, odomknem dvere, vojdem do kúpeľne a zamknem za sebou, prv než sa zmôže na slovo.

Kúpeľňa s art déco kachličkami a lampovými tienidlami od Tiffanyho je zariadená v štýle štyridsiatych rokov. Na opačnej strane stojí vaňa s nohami v tvare pazúrov a v nej sedí Eloise, nastávajúca pani Reynoldsová. Biely šifón sa prelieva cez porcelánové okraje vane. Eloise nepozrie na mňa, díva sa do prázdna.

Kráčam k nej, moje podpätky klopajú na čierno-bielych kachličkách. Rýchlym pohľadom sa uistím, že si nepustila vodu – chvalabohu, svadobná katastrofa sa nekoná. Dám si dole Bluetooth, vyzujem si topánky, vstúpim do vane a posadím sa oproti nej.

Zaregistruje moju prítomnosť a mihalnice sa jej zachvejú. Pery sa jej trasú a z hrdla sa vyderie výkrik. Rukou si zakryje tvár, po ktorej sa už kotúľajú slzy. Nepoviem nič, mlčky čakám, až prestane plakať. Pritíska si dlane na oči a zakláňa hlavu dozadu, aby zastavila ďalšie slzy.

Jemne sa jej prihovorím: „Keby si mohla vymeniť jedinú vec, aby bol tento deň perfektný, čo by to bolo? Jedinú vec.“

Zahryzne si do pery a civie na stenu. „Ženícha.“

Aha. Takže s tým si neporadím. Aspoň nie okamžite. Prikývnem, ako keby som rozumela, a tvárim sa, že o tom uvažujem.

Patrick Reynolds nepatril medzi sympatických ženíchov. Svoju milú požiadal o ruku na bejzbalovom zápase s obrovskou obrazovkou nad štadiónom a všetkým, čo k tomu patrí. Na páriky mám dobrý nos, stačí, ak sa ich spýtam, za akých okolností sa zasnúbili. Nevravím, že je to spoľahlivá metóda, ako zistiť, či sa manželstvo vydarí, ale... Nevesty s krásnym zasnubným príbehom nemusím vydávať dvakrát.

„Chceš odísť?“ spýtam sa. „Vyklízuť zadným vchodom?“

Usmeje sa cez slzy. „Myslíš to vážne?“

„Hej. Môžeme zdúchnuť. My dve. Alebo len ty a Carmen.“ Vidím, že stále nechápe, a pokračujem: „Pozri, zaplatené som už dostala, je mi fuk, či svadba bude alebo nie.“

Zasmrká a rukou si prejde po tvári. „Čo s dodávateľmi? So zásobovateľom, s dídžejom?“

„To sa naozaj nedá vrátiť. Nasledujúcich päťdesiatseдем dní budeš jesť kura a ryby.“

Pery sa jej zachvejú. „Nie je divné, že sa mi nechce zrušiť recepciu, ale obrad?“

„Ani nie. Je to celkom bežné, že človek sa skôr teší na žúr než na výstup pred oltárom.“

„A nemohla by som mať žúr bez svadby?“ zamumle a nevdojak si našuchorí šaty. Usmejem sa a nechám ju dumať. „Fakt sa mi do toho celého nechce, keď viem, že to nikam nepovedie. Nemienim dopadnúť ako moji rodičia, ktorí predstierajú, že ich manželstvo funguje, kým deti študujú.“ Zasmrká. „Prečo by človek nemohol mať svadbu len tak, pre *zábavu*, keď vie, že nebude *posledná*?“

Preglgnem. Už som si dala sľub, že to prestanem robiť – nebudem sa starať do súkromia druhých. Vždy – *zakaždým* – sa to skončí katastrofou. Eloise ma pozvala na svoju rozlúčku so slobodou aj preto, lebo sme si veľmi blízke. Lenže mojou povinnosťou je dostať ju pred oltár. Zhlboka sa teda nadýchnem a spustím.

„Moja mama sa vydávala šesťnásťkrát.“

Eloise na mňa zíza, ako keby som jej práve šmarila svadobnú tortu na zem.

„*Kolkokrát?*“

„Šesťnásť. Môj otec bol piaty v poradí. Ja som jej jediná biologická dcéra. A fotografka Mar? Ona je dcéra deviateho manžela. Mám vyše dvadsať bývalých nevlastných súrodencov vrátane tých dvoch, čo mi dnes pomáhajú. Všetci žijú na území rozľahlého Sacramento.“

Vidím na nej, ako počíta. „To je strašné. Prepáč, nechcem byť hrubá...“

„To je v poriadku. V mladosti mi dávalo zabráť kmitať medzi nevlastnými rodinami. Na druhej strane som sa zoznámila s niekoľkými ozaj skvelými ľuďmi.“ Odkiaľ som si a pokračujem. „Snažím sa ti povedať iba toľko, že akokoľvek by si chcela, aby to bola tvoja jediná svadba, nemusí ňou byť. Moja mama mala zakaždým obrad i recepciu. Iba jedna z tých šestnástich svadiieb sa konala na radnici. Takže ak budeš o tri roky chcieť ďalšiu svadbu, všetci títo ľudia ťa podporia. Svadby nikoho neunavujú. Ver mi.“

Eloise pomaly prikývne. „Preto si sa stala svadobnou organizátorkou?“

Usmejem sa. „Vlastne hej. V osemnástich som už ovládala všetko, čo treba vedieť o svadbách. Robila som všeličo. Nosičku kvetín, prvú družičku aj dídžejku.“

Eloise sa zasmieje. „Bola si niekedy vydatá?“

„Nie. Už od mladosti o to nemám záujem.“ A prv než jej vyklopím, že neverím na dlhodobé záväzky – v deň, keď sa ju pokúšam primáť, aby taký záväzok vzala na seba –, zhlboka sa nadýchnem a zmením tému. „Môžeš si teda vybrať, Eloise. Je to v твоjich rukách. Môžeš ísť tam, dať si tortu, zatancovať si a vážne sa pokúsiť dodržať svoje sľuby. Alebo môžeme utiecť zadnými dverami. Asistentke poviem, aby svadbu zrušila.“ Vezmem Eloise za ruku a stisnem ju. „Svadba nie je manželstvo. Úradné zväzky nikdy nie sú dokonalé. Je to nekonečná práca. Ale svadby? Sú to len chvíle, ktoré napodobňujú dokonalosť. Eloise, dovoľ mi, aby som ti pripravila dokonalé okamihy.“

Eloise si hryzie spodnú peru a díva sa na svoj snubný prsteň. Napokon sa pozrie na mňa, už viem, že som to zvládla.

Vylezieme z vane a otvorím dvere. Carmen tam ešte stále stojí a prešlapuje z nohy na nohu.

„Všetko je v poriadku, dámy,“ oznamujem prítomným. „Musíme sa posnažiť, aby sme boli včas hotové. Teraz sa však nevypytujte Eloise, čo sa udialo počas uplynulej hodiny, jasné?“

Žmurknem na Eloise a ona na znak vďaky prikývne.

Vrátim Berniemu kľúče a usilujem sa presvedčiť samu seba, že som sa nedopustila chyby, keď som sa otvorila. Ved' je deň svadby. Nikomu neublížim, ak dám čosi zo seba napriek tomu, že mi povedali, čoho sa mám držať.

Ledva dorazím do parku, už sa ku mne náhli Jake s horúčkovitým výrazom na tvári.

„Volal dodávateľ katering,“ vyhrkne očividne spanikárený. „Vraví, že ešte nepriviezli obrusy.“

Dofrasa. Dala som šancu úplne novej firme. Prekrížim si ruky na bruchu a prstami sa pokojne pohrávam s dlhým náhrdelníkom na prsiach. „Povedz, Jake, koľko ti platím?“

„Hm, sto dolárov?“ vyjachtá.

Jake je tak trochu babrák. Poslucháč druhého ročníka na Kalifornskej štátnej univerzite. Študuje divadlo. Dúfala som, že v jeho osobe získam výborného adepta na divadelného režiséra, no zjavne som dostala študenta drámy. Momentálne je to môj jediný nevlastný brat, keďže jeho otec stále žije v manželstve s mojou matkou. Vravím momentálne, lebo... nuž... ide výlučne o otázku času.

V kontaktoch si vyhľadám firmu s prestieradlami. Môj hovor sa presmeruje na recepciu firmy Linens and Love. „Volám sa Ama Torresová,“ poviem. „Vaša firma už hodinu mešká s dodávkou obrusov. Čo mi o tom poviete?“

„Už sme na ceste,“ zabľaboce chlap na opačnom konci. „Mali sme len nejaké problémy s autom...“

Z kabelky vyberiem kľúče od auta. „Keďže meškáte, môžem vám niekoho poslať naproti?“

Chlapík mi objasní, kde zastalo ich vozidlo. Nechám ho čakať na linke, vezmem Jaka za ruku a vlečiem ho na parkovisko.

„Jake, zaplatím ti dvesto dolárov, ale teraz pôjdeš na benzínovú pumpu na Howeskej ceste. Všetko naložíš do môjho auta – naozaj všetko, a ak budeš musieť, škatule pripútaš na strechu – a potom pôjdeš rovno na miesto konania a pomôžeš katering, aby to stihli. Pochopil si?“

Jake začne znovu hundrať a ja odvrknem: „Alebo ti nezaplatím vôbec. Práve mi totiž sťažuješ prácu.“

Preglgne, prikývne a odíči k môjmu autu. Konečne som sa ho zbavila. Zájdem späť k Mar pod altánkom. Medzitým si zapnem Bluetooth. „Môj asistent pôjde vášmu autu naproti. Upovedomte, prosím, vodiča, že keď najbližšie budete hodinu meškať, máte mi *zavolať*. A povedzte vášmu manažérovi, že Ama Torresová je veľmi nespokojná. Vašu firmu si nepridám do zoznamu spoľahlivých dodávateľov.“

Zložím, skôr než sa chlapík na druhom konci začne ospravedlňovať. Zhlboka sa nadýchnem a urobím dozadu krúživý pohyb plecami. Mar zastihnem na rebríku, doslova visí zo stropu altánka a nastavuje malé svetlo. „Tak ako?“ ozvem sa.

„Čo to bol za frmol?“ pýta sa. „Videla som ťa uháňať k hotelu.“

„Nevesta sa takmer dala na útek. Odhovorila som ju od toho.“

Mar zdvihne tmavé obočie. „Ako si to dokázala?“

Stisnem pery. „Porozprávala som jej o mame. A presvedčila som ju, že podľa mňa manželstvá nie sú podstatné, iba svadby.“

Mar sa smeje. „Si odvážna.“

Myknem plec om. „Jednu nohu už mala vo dverách. Došlo mi, že nastal správny čas byť trochu úprimná.“

Zostúpi z rebríka a vraví: „Človek, ktorý dokáže niekoho presvedčiť, že na prvom manželstve nezáleží, môže byť jedine dcéra Cynthie Jonesovej Ruthefordovej Reedovej Dyerovej Lecovej Torresovej...“

„Neuveriteľné, že si stále pamätáš všetky mamine priezviská.“

„Smithovej Nelsonovej Jaswalovej Matthewsovej Andrewsovej Evansovej Benjaminovej... plus ešte tri.“ Nádychne sa, ako keby zabehla preteky. „Pamätám si iba tie jej priezviská, ktoré neznejú ako krstné mená.“

„Nespomínam si na priezviská tých manželov, ktorí nasledovali po tvojom otcovi,“ poviem a ona zdvihne foťák, aby ma odfotila. „Dievčatá budú prichystané o desať minút. Keď som odchádzala, nevesta a prvá družička ešte neboli našminkované.“

Mar pokrčí nosom a skontroluje si telefón. „Budeme meš...“

„Nevyslov to!“ Ukážem na ňu prstom a pomaly ho presmerujem na kňazovo auto, ktoré práve prichádza.

Ďalšie prípravy prebiehajú bez ťažkostí. Prv než som stihla povedať áno, dostavili sa prví hostia. Len čo sa objaví zriadenec, môžem ísť znovu skontrolovať situáciu v hoteli. Vojdem do apartmánu, pred Mar stojí Eloise a díva sa von oknom. Na tvári má fliačky slnečného svetla presvitajúceho cez čipkované záclony. Eloise sa pozrie na mňa ponad plece a prikývne. Usmieva sa.

Zdá sa, že môžeme ísť.

Ako to býva zakaždým, nevesta kráča uličkou pri tónoch pesničky *A Thousand Years*. Ja stojím vzadu pri rodinnom príslušníkovi s nepokojným deckom a čakám na pokračovanie. Čerstvo zosobášení Patrick a Eloise kráčajú medzi

zhromaždenými, nevesta sa so zaslzenými očami usmieva na manžela.

Malo by im to fungovať.

Vezmem ich na pravú stranu, bokom od východu, a zadržím ich, kým sa k nám nepridajú aj najbližší príbuzní svadobného páru. Mar a Sarah majú príležitosť pripraviť všetko potrebné na zhotovenie našich fingovaných svadobných fotografií. Čiasi teta sa snaží vkradnúť do súkromných záberov, no dôrazne upozorním Eloise, že toto je privátny priestor a okrem najbližších sem nikto nemôže. Eloise pokrčí nosom a dupne si. Asi od nej dostanem naštvaný email.

Mám rada fázu, ktorá nasleduje po obrade. Ja i šťastný pár už máme najťažšie za sebou, ostatné je starosť dodávateľov. Dostať najbližšie príbuzenstvo z bodu A do bodu B je vlastne ako odložiť deti niekam, kde nebudú rušiť. A keď Mar získa zákazku na fotografovanie, neuspokojí sa so zábermi ponevierajúcich sa družbov a náhodných rodinných príslušníkov. Má zázračný cit pre svadobné recepcie, pretože nezahála, záleží jej na tom, aby si získala družičky, a vďaka jej pritažlivosti družbovia počúvajú každé slovo, ktoré opustí jej našpúlené pery.

Navyše podobne ako ja jakživ nezabúda na štvrté pravidlo: nikdy nezostaň osamote s družbom.

Dôležité je dostať sa do sály, zvyšok bude hračka. Vo chvíli, keď vchádzam, Jake už stojí v pozore a opreteký rapoce ako dáky feťák. Skladá obrúsky do tvaru, ktorý je *takmer* v poriadku, a pritom mi vykladá, že zásobovateľ sa veľmi ospravedlňuje.

To mi veľmi nepomôže. Linens and Love nikdy nebude v mojom novom otočnom vizitkári značky Rolodex. (Veru, Rolodex. Funguje od päťdesiatych rokov a ja ho zbožňujem.) Pomôžem mu so skladaním obrúskov, opravím tie, ktoré zbabral, a už prichádzajú hostia.

Z čias, keď som pracovala pre veľkú firmu organizujúcu svadby, mi najviac chýba, že len čo sa narezala torta, okamžite som dokázala všetko pustiť z hlavy. Počas mojej práce pre firmu Whitney Harrison Weddings si bez ťažkostí najali troch Jakov, aby sa o všetko postarali. Teraz musím všetko robiť sama, či je deň alebo noc. Jedného dňa to však bude inak. Raz budem organizovať tri svadby v sobotu a dve v nedeľu ako Whitney. Ibaže teraz zvládam len jeden sobáš za deň a v nedeľu beriem jedine menšie objednávky, keďže deň predtým som totálne vyťažená.

Fakt by sa mi zišiel reklamný článok od Marthy Stewartovej alebo na TheKnot.com, aký mala v dvadsiatke Whitney. V centre pozornosti sa ocitla vďaka tomu, že zorganizovala svadbu primátorovej dcéry a šmahom zviditeľnila Sacramento na mape svadobnej branže. V čase, keď som pre ňu pracovala, mala za sebou už dvadsaťpäťročnú kariéru a dosah aj na San Francisco. Na akciách, ktoré organizovala, sa väčšinou neukazovala, ak, pravda, nešlo o svadbu so širokou publicitou.

Ja však naozaj s potešením chodím na svadby. Mám rada hektický rozruch okolo obradu, všetky tie buchnáty a štučance. Oblubujem prvý tanec. Priznávam, že jedného dňa by som už chcela zarábať toľko, aby som si mohla dovoliť dve pomocníčky, ktoré by som iba usmerňovala. Budem však musieť obetovať čosi z reputácie svojej značky, ktorú si dosiaľ mohli dovoliť dokonca aj mileniáli s individuálnym vkusom.

„Prečo sa mračíš na dídžeja? Zase si ho pristihla na záchode ako šnupe kokaín?“ Mar odfotoj niekoho vedľa mňa.

„Myslíš si, že s tým týpkom ešte spolupracujem?“ odvrknem. „Dala som ho na čiernu listinu. Robí už výhradne kokaínové svadobné oslavy.“

„Skvelé.“ Mar vymení šošovky. „Myslíš na to, čo bude zajtra?“

Pravdupovediac zatiaľ som o tom nepremýšľala. Ale keď to nadškrtla... „Nie som nervózna,“ vyhrknem.

Zasmeje sa. „Dobre. Nemáš byť prečo. Buď ťa budú chcieť, alebo nie. S tým nič nenarobíš.“

Prikývnem a zhlboka sa nadýchnem.

Hovoríme o veľkých životných zvratoch a zajtra by mohol jeden z nich nastať. Hazel Reneeová, influencerka so 4,2 milióna sledovateľov na Instagrame a s 8 miliónmi odberateľmi na jej youtubovom kanáli sa zaľúbila do dievčata zo Sacramento. Minulý mesiac som videla oznam o ich zasnúbení a v duchu som sa pýtala, *komu z Los Angeles sa pošťastí organizovať tú svadbu.*

Tá šťastná organizátorka budem asi ja. Hazelina snúbenica Jacqueline Nguyenová sa totiž chce vydávať vo svojom rodnom meste. Pred dvomi týždňami mi poslala email, aby si dohodla stretnutie. Snažím sa nevkladať do toho priveľké nádeje. Som celkom pripravená oboznámiť ich so všetkým, čo viem alebo nedokážem ponúknuť. Aj keby sa nechystali pozvať viac ako tridsať hostí, existujú skúsenejšie agentúry, ktoré vyhovejú ich štýlu (teda brutálne prepychovému).

Ak nám to s Hazel a so Jacqueline klapne... Ak zorganizujem svadbu, ktorúvidia milióny ľudí...

Presne to potrebujem. Zlatú vstupenku do sveta exkluzívnej (teda brutálne prepychovej) a vysokej publicity.

Ibaže si musím byť istá, že som na to naozaj pripravená.

Na konci oslavy o mňa zavadí Eloise. Je vyzutá, opojená láskou, bozkáva ma na líce a drmolí, že som bola jej najlepší výber v živote. Pošlem ju preč v limuzíne a na chvíľu sa spokojne usmejem.

Zrazu sa mi v mysli vynoria chladné modré oči Whitney Harrisonovej, jej materský hlas, ktorým sa prihovárala iba mne: *Bud' opatrná, Ama. Koniec koncov si organizátorka a nie jej prvá družička. Nevkladaj sa veľmi do ľudí, ktorých už nikdy neuvidíš – do takých, ktorí sa s tebou po oslave pravdepodobne ani len nerozlúčia.*

Budem sa tým riadiť, Whitney.

Vzdychnem a pošúcham si obočie. Usilujem sa stanoviť si jasnejšie hranice. Zachovať si profesionálny prístup ku klientom a k dodávateľom bola vždy moja slabá stránka. Rada spoznávam ľudí a objavujem, čo ich robí šťastnými. Prekračovanie hraníc ma však zakaždým dostane do maléru.

Vždy.

2

Ama

Marec

Rovná sa nočnej more rozhodnúť sa, čo si obliecť na stretnutie s niekým, kto má vlastnú kozmetickú značku, tri aktuálne projekty zaradené na IMDb a tvár vy-capenú na reklame na Times Square.

Bola som ešte stredoškolačka, keď sa Hazel Reneeová prvýkrát objavila na obálke *Marie Claire*. Sme zhruba rovesníčky, takže moje priateľky a ja sme z nej boli dlho totálne hotové. Sledovala som ju na instagrame desať rokov a keby o hodinu vošla do kaviarne, presne viem, čo čakať.

Na prvom pohovore s klientom sa zvyčajne snažím zapôsobiť svojím oblečením. Na sociálnych médiách si urobím menší prieskum, aby som vedela určiť, či zaberie sukňový kostým značky Stella McCartney alebo skôr imidž nonšalantnej bohémky. Hazel a Jacqueline sú mladé a trendy. Na nich Stella neurobí dojem. Hodím sa do čiernej blúzy, k džínsom si oblečiem čierne blejzer a obujem čierne lodičky. Mejkapu venujem extra dlhý čas, pretože ide o *Hazel Reneeovú* a ja používam jej kozmetiku. Práve Hazel ma na youtubových videách naučila nakresliť si kontúru a stále to robím podľa nej, pretože vďaka okrúhlej tvári si ma jednoducho milia s deckom.

Prsknem na seba parfum, moja mačka zaprská tiež a ja vyrážam do teplého marcového predpoludnia.

Pred niekoľkými rokmi som si kúpila trojizbový dom v utešenej štvrti Mesta stromov. Presnejšie, nastahovala som sa do trojizbového domu, ktorý sa oficiálne stane mojím majetkom o nejakých osemdesiatštyri rokov. Človek sa v meste ako Sacramento, najmä uprostred centra, poľahky spriatelí s okolím. V okruhu piatich ulíc je to ako v malom New Yorku – hneď na prízemí máte bar, na rohu malú večierku, vôbec nepotrebujete auto. Ľahko si zvyknete. Mar stále žije v centre, no keď potrebuje dovolenku, zájde o pätnásť ulíc ďalej, ku mne. Skoncovala som s mileniálskym stereotypom a prestala som sa ponevierať po podnájdoch. Bez obáv, ročne stále míňam šesťtisíc dolárov na avokádové hrianky. Zostala mi totiž členská karta.

A vlastne, ak na niečo miniem každý rok šesťtisíc, sú to šišky.

Rozcapím dvere predajne J Street Donuts a pán Kwon mi zamáva ponad hlavu ženy, ktorú práve obsluhuje. Kým sa dostanem k pokladnici, už mi nakladá môj poltucet kusov do škatule.

„Môžem hádať?“ ozve sa. „Noví klienti.“

„Ako to viete?“

„Ste pôsobivo oblečená.“ Zalepí vrch škatule a vezme odo mňa desaťdolárovú bankovku. „Šišky s arašidovým maslom sú vľavo, zabalené do papiera.“

„Ďakujem, pán Kwon.“ Vytancujem z predajne prv ako žena, ktorá stála predou mnou. Stihne akurát vytiahnuť platobnú kartu.

Pán Kwon vie, že si môže drobné nechať, navyše vie, že hoci jeho šiška Peanut Butter Dream sa predáva najlepšie, ja si ju nemôžem dovoliť, lebo mám alergiu. Zvykol mi šišky zabaliť do zvláštnej škatule pre klientov, no po nie-